

VERSLAG VAN DE 15^e KONFERENTIE VAN WOMEN IN BLACK

BOGOTA-COLOMBIA 15-19 AUGUSTUS 2011

Ria Convents

Zaterdag 13 augustus 2011 :

M'n lieve Nans brengt me al om 5.30u naar Zaventem, geen vijf uur geslapen....
(en ik ben nog moe van de grootste fietstocht aller tijden!).

Gelukkig is de vlucht naar Madrid op tijd zodat ik daar m'n grote vlucht niet moet missen.

Aan de gate voor de vlucht naar Bogota ontmoet ik Yolanda, Lola, Luz en Concha van de WIB Madrid (één van de twee Concha's van Madrid, er is er ook nog één uit Valencia ; aan wie moet ik nu de envelop voor Concha geven, die Lieve me meegaf...?).

Ook Patricia van WIB Bologna is erbij, terwijl ook al vijf vrouwen uit Valencia toekomen (o.m. Maria, Elvira).

Spijtig genoeg is het water nog steeds te diep tussen de vrouwen van Madrid en Valencia, Jammer.

Doordat ik veel optrek met mijn vriendin Yolanda, zal ik ook weinig contact hebben met de leuke vrouwen uit Valencia, ook al wordt nog redelijk fatsoenlijk met verzoener Yolanda omgegaan, maar misschien heeft het ook wel te maken met het feit dat ik weinig tot geen spaans ken.

Soit, de vlucht van bijna elf uren verloopt redelijk goed, ik bereid me voor door het boek te lezen van Cinthia Cockburn "from where we stand", en gelukkig staat er ook een heel stuk in van de vrouwen van Colombia.

Het is zeven uur vroeger in Colombia dan bij ons.

We zitten op een plateau van 2.600meter hoog (het gebergte strekt zich uit van noord naar zuid, de stad met elf miljoen inwoners ligt links (westelijk) ervan, waar geen berg meer te zien valt).

Ik voel m'n hoge bloeddruk.

Vlak bij de evenaar en toch heel het jaar door een temperatuur tussen de 13 en de 20° (gelukkig heb ik maar één keer m'n paraplu moeten bovenhalen, voor de rest scheen het zonnetje aangenaam).

We zijn twee dagen te vroeg en toch staat een schat van een jonge vrouw, Erica, ons op te wachten aan de El Dorado-luchthaven.

Zij en Shima zullen drie dagen de internationale deelneemsters verwelkomen aan de luchthaven en hen wegwijs maken in het gebruiken van de taxi naar onze verblijfplaats.

Onderweg naar de "nonnekes" proberen we te SMS-sen (allée, Yolanda probeert dat ook voor mij...) naar het thuisfront, maar geen bereik.

Dankzij de reservatie van de Madrileense vrouwen kan ik voor twee nachten mee logeren bij de zusters Dominicanen de Betanica (ongelofelijk, voor de prijs van 20euro per dag, drie maaltijden inbegrepen, als we dat willen), ergens noordelijk in de stad.

Ik probeer, maar raak niet wijs uit de structuur van de stad en haar straatindeling.

Zo kort aan de evenaar, betekent ineens donker op een tiental minuten, zowat tussen 18u en 18.30uur. Twaalf uur later gebeurt hetzelfde in de ochtend, maar dan omgekeerd.

Elk heeft een kamertje, fifties-achtig maar proper, en een lief “mariake” boven m’n hoofd (gelukkig niet de schurk uit Rome, die hangt wel bij moeder overste in haar buroo, terwijl het ganse klooster toch een sterke vrouwenenergie uitstraalt).

We eten gefrituurde bananen en grote zoete passievruchten. Dame-lijk !

Om half acht plaatselijke tijd lig ik er al in (thuis is het dan al half drie ’s nachts).

Natuurlijk wakker om middernacht, en dan weer om 3u, om dan rond 5u maar op te staan (douche geeft enkel kokend water, die van Lola blijkt ijskoud te zijn, geen rampen, weer goed om te beseffen wat een luxe-beesten we thuis zijn).

Kortademig.

Hier ren je geen trappen op.

Yolanda heeft effe last van de hoogte, heeft al moeten overgeven.

Zondag 14 augustus 2011 :

Na het ontbijt arriveert er een groepje Italiaans vrouwen (waaronder Elisabetti Donini van Turijn) Er is al een werkgroep voorzien !

Marta Giralda van de Ruta arriveert eveneens en we kunnen met ons allen in een vergaderzaal van de nonnekens.

Martha vertelt over de penibele situatie van de vrouwen in Colombia.

Vrouwen zitten “in de tang” tussen vijf groepen “venten” : het leger, de politie, de paramilitairen, de farc (zogenaamde linkse rebellen) en de drugsbaronnen.

Het geweld neemt ongelofelijk toe en wordt steeds gruwelijker.

Een recente trend zijn de ontvoeringen : als bv. een meisje verliefd wordt op een kerel, het staat één van de andere groepen niet aan, wordt ze ontvoerd, wie weet wat nog mee gedaan en wordt ze vervolgens vermoord en in stukken gesneden in de zee gegooid.

Op 25 maart jl. zijn de vrouwen van de Ruta met een verklaring naar de regering getrokken. Justitie zegt dat ze niks kunnen doen want er zijn geen “corpus delicti” terwijl soms in de buurt van Cali, in San Francisco, stukken lijk in de zee drijven (maar daar te gevaarlijk om naartoe te gaan).

De vrouwen hebben nu toch kunnen bereiken dat op 22 en 23 augustus e.k. het openbaar ministerie ter plekke zal gaan voor onderzoek.

De spaanse vrouwen van Madrid, die langer blijven, zullen met de georganiseerde groep meereizen tot Cali en Buenaventura (aan de westkust) , eventueel kunnen ze dan ook nog de eilanden bezoeken en zo contact hebben met de plaatselijke (zwarte) vrouwen.

Ik kijk uit naar het verslag van Yolanda hierover.

Na de werkgroep trekken we met Martha (op een gewone columbianaanse bus, ook de moeite) nog noordelijker, naar een stadsgedeelte dat vroeger nog een aparte stad was : USAQUÉN, oorspronkelijk bewoond door de “indigena” MUISA.

Straten en huizen zijn 19-eeuws, rond een enorme gerestaureerde hacienda St. Barbara uit 1847 (remember Zorro, mijn fantasie gaat altijd werken op zo’n plaatsen...) is een modern kommercieel centrum uitgebouwd, niks bijzonders, dertien in een dozijn (waarom wil iedereen toch zo graag al dat “konsumeren-gedoe”?), maar – ik geeft toe – een goei tas italiaanse koffie doet ook wel deugd na de “internaat-“koffie bij de nonnekens.

We eten wel in een colombiaans restaurantje (geen alcohol, wel veel vruchtensappen) en kopen soeveniertjes op het artisanale marktje (zie jullie Botero’kes voor op de frigo).

Met de bus terug tot bij de nonnekens, het is nog maar vijf uur, het is zondag, ik vraag of we niet ergens iets kunnen gaan drinken.

Martha zegt dat dit wel zou kunnen in het oude centrum maar niet in dit gedeelte van de stad: we zullen verondersteld worden "hoeren" te zijn .

Ik zeg nog lachend "dan zijn we wel met een hele hoop" maar we besluiten toch maar naar de supermarkt te gaan (iets groots, dat open is op zondag). De chileense wijn is duur, aan de uitgang wordt er dubbel gecontroleerd. Genoeg sukkelaars op de straat, daklozen, hongerigen.

Intussen zijn Jadranka uit Sarajevo en Maria van WIB-Belgrado ook in het klooster gearriveerd.

We eten nog samen, ook gelukkig vanmorgen een ie-meeltje kunnen sturen naar m'n Nans (met dank aan de hulp van Yolanda) en vervolgens weer om 9uur ons bed in (thuis intussen 4u 's nachts).

Op het net ook al het programma van de conferentie gezien.

Verdorie, ik sta er op voor een panel, en dus niet zomaar een workshop...

Ook voor donderdagochtend, vlak vóór m'n vlucht terug... heb nu al de zenuwen!

Gelukkig heb ik thuis in m'n archief teksten teruggevonden van o.m. Hannah Safran en Haya Sjalom uit Jerusalem van in vroegere conferenties.

Maandag 15 augustus 2011 :

Op om 5uur, de vogeltjes horen (niet veel verkeer want ook hier een feestdag), voorbereiden aan m'n kloosterburootje, om half zeven de koffie rieken en beneden een tas krijgen van een lief nonneke in spe. Ook een bezoekje brengen aan de kapel met haar tierelantijntjes.

Na het ontbijt gaan de spaanse vrouwen hun reis voor na de conferentie voorbereiden, ik trek de straat op met Jadranka en Maria.

Iets verderweg is een universiteitsbuurt, we drinken er koffie op een terras, nemen er ook wat koeken bij.

Geregeld straatarme mensen die iets komen vragen.

Jadranka, die thuis meestal met Roma-vrouwen werkt, wil in feite nu wat relaxen.

Een stuk koek ligt al een tijdje op onze tafel, een hongerige dakloze komt assertief op ons tafeltje af en eigent zich de koek toe met zulk een zelfzekerheid dat je niet anders kan dan denken "ja man, je hebt gelijk".

Op de terugweg is Maria zo van slag van deze konfrontatie (nl. dat het hier al van hetzelfde is als bij haar thuis) en ook de vermoeidheid, dat de tranen volgen.

Nog middag-eten bij de nonnekes en dan vertrekken naar het oude stadscentrum, de Candelaria. Met z'n drieën in kleine gele taxi'tjes, de Monserata-berg gedeeltelijk op en dan weer steil naar beneden, recht naar hotel Augusta, waar de internationale gasten gelogeerd zijn.

Na inchecken in een prachtige kamer (achteraf toch wel de bedenking bij sommigen waarom we niet samen konden logeren met de Colombiaanse vrouwen in het nabijgelegen doch iets minder luxueuze Dan-hotel), is er de officiële verwelcoming van de internationale gasten in de hal van het hotel.

Optreden van vier jonge vrouwen – Las Mima-Hadas – welke ons een zwart lintje om de pols binden : als we een wens doen, zal deze uitkomen van zodra het lintje spontaan zal verdwijnen (ben benieuwd!).

We krijgen bloemen, een welkomdrankje (met alcohol, Corinne vraagt zich af of ze al niet wat tipsie ervan wordt... een begin van heel wat humor van en met Corinne) en een mooi juttien zakje met allerlei nuttige kadootjes.

Dinsdag 16 augustus 2011 :

De ochtend is nog vrij vermits de Colombiaanse vrouwen pas in de loop van de voormiddag zullen arriveren.

De conferentie zal doorgaan in het Gabriel Garcia Marquez-kultureel centrum, de vijfde carrera door van aan ons hotel.

Vlakbij ligt ook het Botero-museum, de moeite al die letterlijk grote struise mensen op gigantische schilderijen.

Mijn nichtje Lot en haar Colombiaanse vriend J3sus hadden me aangeraden Juan Valdez koffie te gaan drinken in de aanpalende kafetaria.

Ik installeer me daar en begin m'n "panel" voor te bereiden.

De teksten die ik mee heb, zijn nog grotendeels van de conferentie in Jerusalem in december 1994. Ongelofelijk hoe aktueel dit alles rond "lesbiese diskriminatie en geweld" gebleven is in het gros van de wereld.

(t.t.v. de redactie van dit verslag, vernam ik net het geweld op twee vrouwen in Brussel, hand in hand lopend, terwijl ik vorige week nog in mijn engelstalig verslag over mijn panel aan het lesbiese netwerk, meld dat "bashing" op homo-mannen me bekend is maar nog niet op lesbiese vrouwen.....)

13uur :samenkomst in hotel Dan voor de lunch.

Ook al zijn vele vrouwen in het zwart gekleed (het is dan ook de conferentie van women in black), wat een rijkdom aan kleuren.

Ik heb natuurlijk maar een klein deel van Bogota gezien, maar ik zag hier alleen maar grotendeels "blanke" Colombianen (naast de oorspronkelijke "indigena").

In Cuba was dat ook zo, in Havanna, en moesten we ook naar Santiago de Cuba om de nazaten van de zwarte slaven te kunnen ontmoeten.

Hier kwam een deel van hen naar de hoofdstad : een 160-tal vrouwen uit alle streken van Colombia, activisten, kleurrijke prachtige koerageuze vrouwen !

Verder zijn we nog met een 80-tal vrouwen uit 16 andere landen : Peru, Honduras, Uruguay, Kongo, UK, België, Bosnië-Herzegovina, Servië, Spanje, Ecuador, India (ons allerliefste Céline uit Bangalore ; Corinne vertegenwoordigt ook een stuk Tunesië vermits ze daar nog altijd voor een groot stuk woont), Israël, Palestina, Italië, Mexico en natuurlijk ook "f..." USA (sorry, ik kan het niet laten!).

Vooralspanje en Italië hebben een grote afvaardiging (WIB staat daar dan ook erg sterk in het ganse land).

Weer een ritueel met de Mima's, vervolgens krijgt elke vrouw een olijktak (of toch iets wat er op leek), een vrouw uit elk van de negen deelgebieden van Colombia brengt een symbool mee van de streek waaruit zij komt.

Na de lunch is er de eerste samenkomst in de aula van het kultureel centrum : een openingsritueel met één vrouw per land rond een cirkel kaarsen, één van de vele ontroerende liedjes met "corazon" erbij.

Clara (van de Ruta in Medellin) zorgt telkens voor de klank van de vredes-belletjes.

Een deel van Sofia's video over WIB wordt vertoond (ons mariake van Wakkerzeel staat er veel op !!), een pracht van een werk, hopelijk kunnen we er later tesamen naar kijken.

Openingspeech door **MARINA GALLEGO**, nationaal koördinator van de Ruta Pacifica in Colombia :

Zéér zéér belangrijk dat hier zoveel volk aanwezig is, vooral ook uit de andere zuid-amerikaanse landen, en dit om steviger te staan t.a.v. hun eigen regering in deze post-war tijden.

Zoveel vormen van onderdrukking door de patriarchale samenleving.

Vrouwen moeten zich organiseren in hun verzet tegen oorlog, geweld en militarisme.

Sleutelbegrippen :

- Ongehoorzaamheid,
- Empathie,
- Solidariteit,
- Strukturele oorzaken van oorlog aanpakken,
- WIB lokaal en internationaal verstevigen,
- Onderhandelbare oplossingen in Colombia met hulp van WIB.

Optreden van de Mima's

(Clara geeft uitleg : - ze spreken met hun lichaam en voor het overige stil,

- A's = de fantasie : wie bij ons is, is in onze dromen,
= wie ons beschermt,
- Mima = in Colombia ook "het aanraken zoals bij een baby",
m.a.w. mekaar aanraken, onze affektie betonen.

17uur :

opening panel "Theme and Delivery" :

DARIN KHATTAB uit Palestina : "Global armed conflict and global alternatives to WIB within them" (jonge Palestijnse vrouw uit Jerusalem, °1980)

Zij spreekt over "INTERSECTIONALITY" als begrip om de complexiteit te begrijpen van verschillende ervaringen van palestijnse vrouwen.

Het is een concept dat voor het eerst gebruikt werd in 1989 om vrouwelijke werkgelegenheid te beschrijven.

Het helpt te verstaan hoe 44jaar bezetting palestijnse ervaringen voor vrouwen heeft gefragmenteerd, en wat een enorme gevolgen dit heeft gehad voor hun identiteit.

Er zijn zoveel lagen van onderdrukking :

- er zijn de palestijnse vrouwen in een vluchtelingenkamp in Libanon, praktisch geen onderwijs gehad en blijvend dromend van een terugkeer naar Palestina,
- er zijn de palestijnse vrouwen in Jordanië, ook dromend van terugkeer maar intussen wel meestal (wat) onderwijs gehad,
- er zijn de palestijnse vrouwen van Gaza, van daar afkomstig of aldaar vluchteling, en daar onder de knoet van hamas,
- er zijn de palestijnse vrouwen in Israël zelf, met een Israëliisch paspoort maar wel minder rechten dan de Israëli zelf, zoals bv. Darin zelf, maar wel gestudeerd en dikwijls "western-looking", cfr. Rauda,
- er zijn de palestijnse vrouwen in Hebron, totaal ongeschoold en meestal ook nog hun huis vernield door de Israëliische bezetting.

Zoveel verschillende ervaringen van de onderdrukking en toch allemaal levend in en slachtoffer van een patriarchale en militaristische samenleving.

Elk van hen maakt ook nog een grote kans om slachtoffer te zijn van huishoudelijk geweld (hoe meer al dan niet gewapend konflikt, hoe meer huishoudelijk geweld).

Als kind mocht Darin niet spelen met het kind, spelend in de tuin aangrenzend aan de hare, want Israëliëes.

Palestijnen wonend aan elk een kant van een cheque-point kunnen mekaar niet treffen, de onderlinge kommunikatie en sociale kontakten verminderen stelselmatig (gevolg van de bezetting).

De palestijnse autoriteit geeft weinig aandacht aan de women's issues, het zijn dan ook feministiese NGO's die de thema's – zoals bv. veiligheid voor vrouwen – aanbrengen.

Als zij laatst aanwezig was op een palestijns kongres, viel haar op :

- vrouwen zijn meestal de top-akademici, en dus geen vrouwen uit de dorpen,
- vrouwen uit the Women Union (valt onder de General Union van de palestijnse autoriteit) bepalen hoe vrouwen zullen leven....

PIEDAD CORDOBA uit Colombia : “Situation of the Colombian armed conflict and alternatives to end the war” (advokate en recent nog senator in het Colombiaanse kongres, maar er onwettelijk uit gezet omwille van beweerde lidmaatschap/sympathie voor de Farc)

Héél belangrijk voor Colombia en de rechten van vrouwen dat hier zoveel vrouwen zijn !

Zelfs in de donkerste der tijden hebben wij het recht om licht te verwachten.

Erkenning voor al de vrouwen uit alle regio's van Colombia die bezig zijn met verzet tegen geweld en oorlog.

Het gewapende konflikt in Colombia van de laatste 50 jaar heeft steeds zwaardere gevolgen voor de vrouwen : het seksuele geweld van alle kanten neemt onrustwekkend toe.

Ook steeds meer vrouwen in het leger(economische noodzaak) en zij worden beïnvloed door de oorlog, meer dan ooit tevoren.

Oorlog is méér geworden dan louter een gevecht om territorium.

Enerzijds staan vrouwen oorlog toe omdat ze leven met vaders, broers en echtgenoten (Women have always been the spoils of war, Virginia Woolf in Three Guineas).

Anderzijds hebben vrouwen ook altijd een belangrijke rol gespeeld in het oplossen van konflikten.

Al in 1914 werkten vrouwen uit 14 landen een manifest voor vrede uit en de eerste konferentie van de Women's International League for Peace and Freedom werd gehouden in 1915. (WILPF)

Dit had een grote invloed op de later opgerichte Volkenbond, voorloper van de Verenigde Naties.

In 1995 is er de grote vrouwenkonferentie in Peking.

Feministische politiek is er niet enkel om onrecht aan te klagen, maar ook om alianties aan te gaan, om subjecten te zijn en geen objecten, ongehoorzaam te zijn, te rebelleren tegen seksisme en geweld, de dialoog te openen en onderhandelingen te eisen.... En hiervoor op straat te komen, de schrik te overwinnen, want wij willen een toekomst zonder geweld.

Onze solidariteit staat boven al onze verschillen.

Wij nemen NIET deel aan het militarisme, wij engageren ons tot vrede (negotiated solutions om het leven te garanderen, en social justice, en gelijkheid, en respect)

Oorlog neemt de middelen weg voor o.m. onderwijs.

De laatste tien jaren méér dan 65000 verdwijningen en doden in Colombia.

Wij spreken ons uit tegen hen die de status quo verdedigen.

Deze eeuwig durende oorlog vernietigt het leven en de integriteit.

Zolang er hoop is, is er een pad te gaan.

Colombiaanse Women for Peace hebben onlangs een soort kettingbrief geschreven naar de Farc en naar de ELN (National Liberation Army) + kopie aan de President van Colombia, waarin zij oproepen tot een “negotiated solution” voor het gewapende konflikt, alsook tot social justice MET de participatie van vrouwen in de civiele samenleving.

Optreden van de Mima's (maakt deel uit van de transformatie van onze beweging, een vrouwenproces).

Vragenronde :

Darin : ik gebruik enkel mijn ID van Israël, voor de rest heb ik geen enkele identiteitsband met Israël, mijn identiteit = palestijnse.

Woonde een tijdlang in Tel Aviv en wilde echt wel integreren (ziet er ook heel “westers” uit), maar van zodra ter sprake kwam dat ze palestijnse was, werd er een stap terug gezet, ze heeft het dus wel gehad met die “integratie”.

Er zijn zoveel lagen van onderdrukking (bv. de specifieke situatie van vrouwen onder Hamas in Gaza) en de tools ertegen zijn verschillend voor elke situatie maar op het einde is iedereen tegen de bezetting.

Piedad: Na de conferentie in Peking in 1995 (strijd tegen geweld op vrouwen is een taak van de staat !) kwamen er schoorvoetend wat wetten, maar het werd nog een maskerade : de mannen in het parlement gingen niet akkoord met een wet tegen geweld op vrouwen, wel tegen geweld in de “familie”.

Voor de mannen is het de normaalste zaak dat vrouwen slaag krijgen.

De toepassing van de wet is er bijna niet (alsof dat er niet eens een wet zou zijn) :

- geen geld om er iets tegen te doen (bv. vluchthuizen),
- geen acties vanuit de ministeries (bv. van onderwijs),
- het konstant minimaliseren door de media
- bij budgetaire besprekingen : er moet bezuinigd worden, etc..

Terwijl er momenteel nog véél méér slachtoffers zijn dan tijdens de oorlog !!!

De martelingen zijn momenteel zo gesofistikeerd dat verwondingen niet altijd terug te vinden zijn.

De moorden op vrouwen neemt toe (één om de veertien dagen in Colombia).

DE STAAT MOET BESCHERMING GEVEN !!!

Recent hadden ze een bijeenkomst met het hoofd van de politie. Vrouwen worden verkracht in de politiekommissariaten als ze een aangifte komen doen, of hen wordt gezegd dat dit niet hun probleem is (en louter een privé-zaak). Vrouwen worden verkracht of vermoord als ze hun echtgenoot durven te beledigen. Dokters en verpleegster durven niet altijd gewonden te verzorgen want lopen het risico zelf gedood te worden.

Toename van kind-prostitutie, er is zelfs een handel in “maagden-vagina’s”, aangeboden aan buitenlanders via netwerken.

Omwille van zoveel oorlogs-taal in de media gebeurt het dat activisten tegen oorlog dikwijls ondergebracht worden in de categorie van de “terroristen”.

Het geweld wordt ook steeds extremer : baby’s die verkracht worden, of twee dagen geleden, na een grote voetbalmatch, wordt een vrouw zomaar zwaar toegetakeld op straat door supporters.

NO MORE.

Het aantal deelnemers aan de conferentie maakt de vrede dagelijks meer en meer mogelijk.

Corinne Kumar neemt het woord : haalt de eerste zin van Piedad terug aan : het licht. Niet alleen onze lichamen zijn gemilitariseerd, ook onze geesten. Het schrijven van de kettingbrief is een NIEUWE weg, ver weg van de wapens en het militarisme.
“Pay attention to the lightness of the light, as light as the butterfly in the tunnel”
(Mahmoud Darwish).

Darin : antwoordend op de vraag wat de arabische lente betekent voor Palestina :

“de arabische lente is geboren uit de palestijnse winter, de Intifadah”

De palestijnse vrouwen hebben nog het “geluk” dat de Israëlische soldaten geen massale seksuele misdaden plegen, maar het huishoudelijke geweld is wel enorm toegenomen (mannen hebben geen werk, de konstante vernederingen door de Israëlische bezetter).

Als de palestijnen zo weinig op straat komen, dan heeft dit ook te maken met de Oslo-vredesakkoorden, met opdracht dat de palestijnse politie demonstraties zou verbieden en uiteenslaan (hetgeen bv. gebeurde toen palestijnen uit Syrië Israël wilde binnenkomen om te demonstrenen).

Piedad : konstante zwartmakerij door de media : bv. na haar scheiding ging ze samenwonen met een vriendin . Van zodra zij een wetsvoorstel deed tot het homohuwelijk, werd ze beschimpt lesbies te zijn.
Als ze opkwam voor de verkiezingen, werd de foto verspreid van t.t.v. haar gesprek met iemand van de Farc (als ze een hoed van hen opheeft).
De media heeft een eigen agenda, komt enkel op voor degenen met de economische macht.
Als er bv. (grote) manifestaties zijn van en met vrouwen, tonen ze enkel een foto van een minder mooie vrouw (die toevallig nog wat grimassen trekt).
Van wie is de media ?
Oproep aan de alternatieve media : UNITE.

19uur : Musical intervention and colombian food tasting.

De nog vrij jonge zangeres (met twee keien van muzikanten) zingt ontroerend mooie latijns-amerikaanse strijd- en liefdesliederen.

Zij bedankt de WIB voor "HET GELOOF IN DE ZEKERHEID VAN DE LIEFDE", of je jezelf nu zwart noemt, of immigrant, of lesbies, whatever (zo zei ze het, hetgeen me ervan overtuigde dat dit een mooie pot was!).

ZELFS ALS ALLES ONMOGELIJK IS, ZAL IK NOG BLIJVEN ZINGEN.

De aansluitende colombiaanse hapjes zijn overheerlijk.

'sAvonds nog anderhalf uur werken met Lulu uit Seattle (voorbereiden van ons panel).
Doodop.

Woensdag 17 augustus 2011

Ontbijt in ons hotel met Piedad Córdoba.

Ik mis het begin want onverwacht met een geel taxi'tje terug naar het klooster (ik had er nog kleren hangen in de klerkast van mijn kamer!) en zodoende nog een zicht gekregen van Bogota.

Ik kan gebruik maken van de nota's van Sue (WIB Londen).

Piedad draagt een palestijnse sjaal op haar hoofd !

Ze vertelt dat ze onwettelijk uit de senaat werd gegooid omwille van haar vredeswerk.

In Colombia zelf zijn er meer dan 5 miljoen vluchtelingen omwille van al de konflikten (en dit op een bevolking van 46 miljoen).

50000 mensen zijn verdwenen, 20 miljoen mensen leven in armoede, het militaire budget slorpt meer op dan dit voor onderwijs.

“Indigenous” (= de oorspronkelijke) bevolking lijdt het meeste.
5 miljoen hectare land werd hen afgenomen door de paramilitairen.
60 personen van de laatste regering zitten in de gevangenis wegens hun banden met de paramilitairen.
2000 lichamen werden gevonden in massagraven.
Verkrachting en seksueel misbruik is de normaalste zaak van de wereld.
Vrouwen hebben tevéél geleden en lijden nog.

De guerrilleros zijn niet de belangrijkste vijand, het is de corruptie en de concentratie van de politieke macht in te weinig handen.

Oorlog = een handelsbezigheid, en vrouwen eisen dat dit stopt.

De elite had nooit zo ver kunnen geraken als er niet zo'n toedekking was door de media.

Mensenrechtenactivisten worden gestraft, netzogoed als de “campesinos” (boeren).

Opvallend dat er zo weinig in de pers stond vanmorgen omtrent de opening van de conferentie gisteren : alles wat te maken heeft met mensen- en vrouwenrechten komt zogoed als niet in de pers, maar ze konden er niet volledig buiten omwille van de massale aanwezigheid van ons vrouwen !!

Marina Gallego brengt vervolgens een voorstel, dat aanvaard wordt :

WIB stelt een steunbrief op welke zal gestuurd worden naar de Colombiaanse regering, FARC en ELN, met de eis te komen tot onderhandelingen om het konflikt te beëindigen en ook om de politieke gevangenen vrij te laten.

Een soortgelijke brief (maar dan iets algemener) werd al verzonden door o.m. nobelprijswinnaressen : o.m. Rigoberta Menchu, Isabelle Allende, Alice Walker, Jodie Williams, mothers of the Plaza de Mayo (Argentinië), women from Uruguay....

10.15u : Centar Marquez

Video's :

- 1) WIB London : boodschappen van aan hun vigil, met persoonlijke boodschappen, speciaal gemaakt voor de Bogota-konferentie, gemaakt door Cynthia Cockburn.
- 2) “Mothers of Laaleh Parc” uit Iran, ook wel de “mourning mothers” genoemd : deden mee aan de demonstraties in 2009, zij zoeken gerechtigheid voor de massale schietpartijen, opklaring voor de vermisten en de verkrachtingen (al sinds de jaren '80). Zelf worden ze nu ook aangehouden en sommigen vermist. De executies = georganiseerde moord.
- 3) WIB (e.a. vredesgroepen) Vicenza (Italië) tegen de bouw van een gigantische US-basis, hetgeen de bouw en werking met een jaar vertraagd heeft. M.a.w. een groots protest helpt wel degelijk, ook al kwam de basis er uiteindelijk wel (**tegen** de wil van de bevolking – het is de reinste nieuwe kolonisatie door de amerikanen – maar wel belangrijk geweest voor de mensen zelf en het mobiliseren van de bevolking). De USA is nu onze bezetter geworden (en o.m. Vicenza is nu volledig gemilitariseerd !)

(het had al om 9u moeten beginnen, we zijn intussen ver 11u voorbij, we zijn dan ook in het zuiden en “vrouwen en techniek” is ook niet te denderend....)

Internationale getuigenissen omtrent oorlogs- en naoorlogse situaties :

(na optreden Mima's)

- 1) **Céline Suguna** (voor India en Nepal, vrouw uit Nepal kon niet komen) (er zijn ook WIB-groepen in de Filipijnen en Bangladesh). **DANK AAN WIB-LEUVEN !**
 WIB Bangalore startte in maart 1993, vigils tegen geweld in het algemeen, watergeschillen, landeigendomgeschillen, politiegeweld.... elke donderdag.
 Groeiend geweld wegens hyper-maskulisme van de samenleving : verkrachting, seksueel misbruik, kindermoord (meisjes) en abortus (als meisje), dalit (klasse), nukleaire dreigingen. Ondanks nieuwe wetten tegen de bruidschat, toch is de praktijk verhoogd, vandaar verhoging onnatuurlijke doden in het huwelijk (5 vrouwen per week in Bangalore alleen !).

- 2) **Corine Kumar** (India) : Courts of Women opgericht door de Asian Women's Human Rights Council : twee getuigenissen van deze rechtzaken : **via video's** :
 - "troost"-vrouw uit de Filipijnen, op haar 14 in 1941 door de jappers ontvoerd,
 - overleefster van de door USA gedropte nukleaire bommen op de Marshall-eilanden in 1953 (volgens Sue 19951) : o.m. vele misvormde babies achteraf.
 (de helft van de zaal is aan het wenen bij deze getuigenissen)

- 3) **Beatrice** (Kongo), woordvoerster voor ook andere vrouwen uit Kongo.
 Zegt dat Colombia kan beschouwd worden als tweeling met Kongo :
 Allebei slachtoffer van hun ligging (geo-strategisch: allebei grenzend aan zowel de stille als de atlantische oceaan), een rijke diversiteit aan bevolking, veel natuurlijke rijkdommen, goud, koper en olie, gexploiteerd door multi-nationals, verdoemd omwille van (vooral) de coltram, terwijl we onze rijkdom zouden kunnen delen.
 Alles wat de natuur ons gegeven heeft, behoort nu toe aan de grootmachten, en we leven nu bijna opnieuw als slaven. De vrouwen delen dus dezelfde ervaringen als deze van Colombia.

Verkrachting is een oorlogswapen, een systematische overtreding van de mensenrechten.

(volgens haar) begint alles met de vluchtelingen uit Ruanda in 1994 en daaropvolgende oorlog in 1996.

Kongo is omringd door Ruanda, Tanzania, Soedan, Oeganda, meestal erg arme landen, die graag dat willen hebben wat Kongo heeft aan rijkdom.

De zaal lacht als ze zegt tegen de Colombiaanse vrouwen "jullie mogen al van geluk spreken dat jullie geen ruzie hebben met jullie burens".

In 1994 opende de internationale gemeenschap een zogenaamde humanitaire Corridor (operatie Turquoise) en vele Hutu's (80% van de bevolking in Ruanda) vluchtten naar Oost-Kongo (gewapend en gemilitariseerd), dit leidde tot genocide, marteling en verkrachting als oorlogswapen.

Waarom ? Vrouwen organiseerden zich tegen deze indringing en beschermden hun dorpen, maar werden dan verkracht in aanwezigheid van hun echtgenoten en kinderen. De verkrachters gebruikten stokken en wapens in de vagina's van de vrouwen. Mannen werden verplicht hun dochter te verkrachten, vrouwen die zich verzetten, werden publiekelijk op het dorpsplein door meerdere mannen verkracht, vervolgens vermoord, in stukken gesneden en als trofee megedragen.

De Kongolese vrouw zou echter niet plooiën.

In 2001 beginnen de vredesonderhandelingen, binnen Kongo en met de buurstaten. Maar zeer kompleks, intussen ook bv. Maai-maai-groepen Ruanda en Oeganda

binnen vallen, er zijn vele gewapende groepen, die samen aan tafel moeten zitten. Intussen de slavernij in de mijnen. Kongo is momenteel uniek (ze zegt het enigszins smalend) : we hebben één president en vier vice-presidenten!

De situatie van de vrouwen is intussen **niet**. veranderd. De Wereldvrouwenmars, die vorig jaar eindigde in Bukavu, heeft veel steun gegeven.

Jullie mogen blij zijn dat jullie WIB hebben, vrede zal er enkel maar komen door de Colombianen zelf maar vanaf nu weten jullie dat jullie zusters hebben in Kongo !

4) **Maria** (Serbia) : (van WIB Belgrado) :

De Colombiaanse muziek is, net als deze van de balkan, erg melancholisch.

Haar eerste konfrontatie met Colombia was de honger en de armoede. Zij ziet net als thuis de miserie van het kapitalisme, het klassenverschil : als je arm bent heb je ook geen waardigheid.

Vrouwen zijn sinds de internationale invasie in 1995 terecht gekomen in de laag-betaalde jobs, ineenstorting van de textielindustrie.

Dat vrouwen zich organiseren geeft hoop : WIB-Belgrado houdt herdenkingen, houdt toezicht op de gerechtszaken tegen oorlogsmisdadigers, schrijft rapporten, drukt solidariteit uit met slachtoffers, bezoekt de plaatsen waar oorlogsmisdaden werden gepleegd "in our name" . Alternative history team : to see, to know, to change.

VIDEO : een feministische benadering tot "transitional justice" van WIB. Nieuwe modellen : straatakties, bezoek aan de plaatsen van de misdaden, onderwijs en vorming, bijwonen gerechtszaken, kunst, video's maken, boeken schrijven (met getuigenissen) , met vervolgens een getuigenis van Mejra Davidovic : vond de resten van haar beide kinderen, roept niet om weerwraak, wel om je

niet te laten verlammen (zij schreef al twee boeken : Mejra Dautovic: a) Mothers...demanding the truth, en b) Bloody history of Prejedora).

PANEL (food for thought : pro-vocation) :

1) **Mirella Forel** : Feministische perspectieven in de huidige conflicten en oorlogen : (Spanje)

Er zijn vele vormen van oorlog, niet altijd met wapens (ook economische oorlogen, ondergrondse tussenkomsten). Ook de linkerzijde in het westen weet er weinig van en voelt zich veelal machteloos.

Dan kwam er de arabische lente, we hadden er geen idee van dat vrouwen met hoofddoeken zich konden organiseren en een stem hadden.

Het westen is goed met de fout "op een ander" te steken, zoals bv. met wat er nu met Griekenland gebeurt : hun eigen fout dat ze zoveel schulden hebben en ze moeten maar niet zo lui zijn...
Wij moeten onze eigen geesten "dekoloniseren".

2) **Yvonne Deutsch** : Verzet tegen het militarisme van de nationale en internationale veiligheidsagenda (impakt op de identiteit van jonge vrouwen, dienend in het leger) :

(Israël) (hier dankzij Rina Nissim en WIB Genève)

Vereerd dat we hier met vijf joodse Israëlische activisten aanwezig kunnen zijn. We staan al van in 1987 met WIB-vigils, buitengekomen als "burgers", niet als moeders, zelfs al waren we meestal moeders en/of echtgenotes van soldaten.

Meestal wordt het dienen in het leger aanzien als een "waarde", juist omdat de meesten zich nog identificeren met de notie "slachtoffer".

Maar we zijn als klein landje wel een grote militaire mogendheid geworden, die wapens levert aan alle soorten dictators in de wereld en we "bezetten".

Als joodse vrouw heb ik drie jaren dienst gedaan in het leger en bekwam zo mijn "burgerschap".

De meeste regeringsleiders zijn ex-soldaten.

Vrouwen worden niet verondersteld iets te kennen van onderwerpen als oorlog en vrede.

Eind jaren '70 werd Peace Now opgericht (zionistische beweging van ex-kommandanten, waaronder één vrouw, Tamara (kwam later in de Knesset), dit voor het ondertekenen van het vredesverdrag met Egypte : Tamara mocht niet mee ondertekenen want zij had geen deelname gehad in de strijd tijdens het de legerdienst.

WIB eist een publieke anti-militaristische ruimte, protesteert tegen de bezetting en gaf mogelijkheid tot een vrouwenactivisme in solidariteit met palestijnen tegen militarisme.

In Israël zijn ook vrouwen altijd verplicht geweest om dienstplicht te doen.

In het verleden was dit meestal te vervullen in "zorgtaken" (bv. thee zetten).

Geleidelijk aan zijn vrouwen ook daar gelijke rechten gaan opeisen, m.a.w. om ook in actieve dienst te mogen gaan.

Ook zij kregen aldus een meer actieve rol in het onderdrukken van de palestijnen, dit is al zo sinds 1999.

Enkel 2,5% neemt deel aan actieve "combat"-taken (volgens Rosalie Bertell is dit "verslaafd aan de macht"), maar geen enkele zit in "hogere" posities.

Ik ben zelf een anti-militariste en een feministiese vredesactiviste, mijn zoon ging niet naar het leger (zoals velen een mentale ziekte veinzend of als gewetensbezwaarde), maar mijn, dochter ging wel.

Ze wilde een para-medic opleiding, dus niet echt in "combat".

Na een jaar leger bevindt ze zich momenteel in een diepe crisis.

Hoe beïnvloedt het leger deze jonge vrouwen (18, nog half kind) ?

Aan de ene kant : hoog zelfbeeld, sterk voelen, competent.

Aan de andere kant confrontatie met het gebrek aan respect voor de vrouw en dit ook internaliseren.

Dominant maskulien gedrag wordt geprefereerd, vrouwen trainen zich in een lagere stem en imiteren mannen met een macho woordgebruik.

Voelen zich iemand met het dragen van een geweer.

Het leger is daarenboven gebaseerd op een cultuur van sexueel misbruik, en jonge vrouwen ontkennen dat, kop in het zand.

Militarisme raakt IEDERS leven.

Als aktiviste op straat ben ik daar als burger, niet als moeder (daar geen traditionele rol), maar intussen wel kinderen in het leger.

Mijn beslissing was NIET om haar (mijn dochter) tegen te houden maar WEL om haar een thuis te geven waar ze terecht kan met haar gevoelens (en niet : zie je wel wat ik je zei).

Nu ook samenkomen met andere moeders “supporting mothers”, anti-militaristische vrouwen, erg actief geworden tegen de bezetting, komen letterlijk samen in de ondergrond, in een schuilkelder, om te praten over hun pijn rond dit alles met hun kinderen maar dus ook erg actief (o.m. ook workshop “art-therapist”).

3) **Tamara Trauman** (Israël) : Het werk van vrouwen in Israël met de media en campagnes van de media tegen politieke vervolging :

“Economic activisme against the occupation” : www.tamara.traub@gmail.com

Dankt Louisa Morgantini en WIB Italië om naar hier te kunnen komen.

Wie profiteert van de bezetting ? De Israëlische industrie !

Ik werd geboren in Chili, als kind moeten vluchten met moeder wegens regime Pinochet, moeder nu ook actief in Israël.

Ik ben een gewetensbezwaarde en ben actief als media-koördinator van the Women’s Coalition for Peace, waaronder diverse vrouwengroepen zoals WIB, New Profile, Checkpoint-watch e.a.

Al deze organisaties hebben een gemeenschappelijke visie over een rechtvaardige samenleving zonder diskriminatie op basis van etnisiteit, seksualiteit etc.

De Coalition heeft er o.m. voor gezorgd dat de president van Israël vervolgd werd voor verkrachting.

Militarisme is OVERAL aanwezig in Israël, dit al sinds haar oprichting in 1948.

Vrouwen zijn al 40 jaar aan het protesteren tegen de bezetting en toch wordt alles maar erger.

Hoe kunnen we alternatieve manieren vinden voor ons verzet ?

Eén van de belangrijkste middelen is **ekonomisch aktivisme**.

Palestijnse organisaties roepen op tot een Boycot.

Wij hebben nu een projekt tot verzet “Who profits from the occupation?”,

Een stem tegen de bezetting van binnenuit, kijken naar de rol van multi-nationals etc.

We hebben 4000 ondernemingen in onze database, tonend wie profiteert, en 500 ervan uploaded op onze webside : www.whoprofits.org

Jaarlijkse budget voor Israëlische veiligheid is één van de grootste in de wereld : US\$9billion.

We denken dan al gauw : de bezetting wordt te duur voor Israël MAAR ons denken hierover herschikken want :

Als Israël een checkpoint bouwt of de muur, dan zijn er vele ondernemingen die hiervan profiteren (cement, CCTV,etc.).

Steeds verdergaande privatisering (zelfs de checkpoints zijn al geprivatiseerd !) maakt dat de invloed van de privé-industrie steeds groter wordt en zij ook meer winsten kunnen maken.

De Israëlische economie is sterk gecentraliseerd : 20 families bezitten zakengroepen die 50% van de Israëlische beurs controleren, de 10 grootste ervan controleren 30%.
De Israëlische regering geeft een hoop voordelen : belastingvermindering, goedkoop land...

Drie belangrijke terreinen :

- bevolgingscontrole : beveiligingsgroepen, traangas, Group 4 Security (G4S), nu één van de grootste beveiligingsfirma's, multinational, voorziet in allerlei faciliteiten (o.m. transport)
- settlements industrie : cement, bouwen.... Bv. Soda Stream verkoopt aan 30.000 winkels in 39 landen waarvan de productie gebeurde in een onwettelijke settlement in de bezette gebieden (via zogenaamd waarhuis en maatschappelijke zetel in Israël). Een actie in Zweden tegen zulke praktijken had succes en de onderneming verhuisde ook de productie naar Israël zelf.
- Economische exploitatie van de palestijnen.

Het is nu 14.15uur,
geen enkele pauze (tenzij je er zelf al eens effe vanonder muisde),
niemand kan nog luisteren, teveel informatie op een hoop,
iedereen blij met de lunch in het Dan-hotel.

De **workshops** voorzien voor de late voormiddag worden verschoven naar de namiddag :

Nl. 1) feministische perspectieven : ontwapenen van patriarchale relaties : Mirella Forel (Spanje),

2) beschermen van Women Activists, het netwerk van WIB en Ruta Pacifica : Alejandra Miller (Cauca, Colombia) :

voor deze laatste maak ik gebruik van de nota's van Sue van WIB Londen.

Sleutelwoorden voor gewelddoos verzet en onszelf beschermen :

- intuïtie (luister naar je eigen lichaam),
- allianties aangaan met zielsgenoten,
- symbolismes : bv. muziek, T-shirts...zodat para-militairen weten dat we niet alleen zijn,
- praat met de (para-)militairen, het "ontwapent" hen,
- vertrouwen ! Komt van de kollektieve verantwoordelijkheid en begint bij onszelf,
- gewelddoos verzet gebaseerd op consensus,
- bescherming komt van binnenuit en van mekaar.

Linguïstische verwarring tussen de deelnemers bij woorden security en protection.
Voor Colombiaanse vrouwen is security verbonden met het militaire (ook het woord safety brengt geen soelaas).

Een goeie duidelijke kommunikatie IS de sleutel tot bescherming.

Verdere **workshops** in de namiddag :

- Yvonne Deutsch (Israël) : hoe zijn wij als vrouwen terwijl wij militarisme aanvechten en opkomen voor sociale rechten en voor verandering ?

- Darren Khuttab (Palestina) : Geweldloosheid als een middel om te reageren op conflicten.
- Duna León (Cartagena-Colombia) : reflekties op de militarisering van het leven in Colombia.
- Amanda Camilo (Putumayo-Colombia) : narcotics and environmental wealth.
- Gladis Canales (Peru) : Transformatieve praktijken van vrouwelijke slachtoffers tegen de acties van de Fujimori-regering in Peru.

Tamara Trauman and Orla (Coalition of Women, Israël) : geweldloos verzet en middelen om om te gaan met gewapende conflicten (tema : transformatieve praktijk van vrouwen in moeilijke situaties) :

USING THE MEDIA (nota's van Sue) :

Meestal besteed de media geen aandacht aan ons, ze willen ons enkel ruimte geven als er sex/geweld aan te pas komt (eieren-kampagnes tegen sexistische reclame haalt wel de pers, opblazen van palestijnse huizen NIET).

Vele kranten moeten de boeken toedoen of verliezen ervaren journalisten.

De kranten zijn nu de stem van diegenen met beschikbaar geld.

Wij besloten aldus om onze eigen media te starten : het beste is de mensen zelf aan het woord te laten. De regel is "bepaal zelf of wordt bepaald".

Zo is er bv. een groep vrouwen in Chiapas-Mexico, zij namen een radio-station over en lieten vrouwen hun verhalen vertellen... hegeen mogelijkerwijze geleid heeft tot vervanging van de federale regering.

Afgelopen jaar werd in Israël de anti-boycot-wet (voorstel) aangenomen.

Vrouwen stonden altijd in de frontlinie voor de strijd tegen de bezetting, nu worden ze vervolgd gezien het verboden is om op te roepen voor een boycot tegen de bezetting.

We hebben nu een campagne gestart met de slogan "wij zullen doorgaan met ons verzet" en de overwinning was dat we de publieke opinie hebben veranderd.

Voordien was de boycot en de campagne een taboe-onderwerp, nu zegt iedereen dat de boycot een legitieme vorm van verzet is, en sommigen zeggen zelfs dat zij ook zullen boycotten als de wet erdoor zou komen.

De boodschap werd verspreid via face book – onze ambitie was om 1000 hits te hebben op You Tube – en op de eerste dag hadden we al 3000 hits...en momenteel al 15000, veel voor Israël.

Een bekend zanger en een bekend "director" werd ingezet voor de boodschap, maar het belangrijkste was toch wel het gebruik van **humor**.

Veel Israëliërs zijn bang van "links", wanneer ze nu kunnen lachen, kunnen ze niet meer bang zijn !

Stil-staan (zoals de WIB-vigils) heeft niks opwindends voor de media.

Gedurende vele jaren waren de reacties van voorbijgangers negatief (bv. buschauffeurs met opgestoken middenvinger, of – zoals te zien op de video – rijden de vrouwen zelfs bijna omver).

We beslisten er een video van te maken en plaatsten deze op het internet, alsook zonden we het naar de politie en de buskompanie.

Ineens veranderde het gedrag van de buschauffeurs...

Reactie uit de zaal : In Cali (Colombia) werden twee kussende lesbische vrouwen uit een diskoteek gezet. Vervolgens werd er door vele vrouwen in deze diskoteek een kus-marathon gehouden, met als gevolg dat de uitbater het nu toch toestond !!

Vraag : we hebben global netwerken nodig en ook media-training.

SUE : hoeveel mensen hier kennen de WIB-international website : 50%, en de e-mail-lijsten (in Spaans, Italiaans, Frans, Engels, Nederlands) ?

De website werd opgericht na de laatste conferentie in Valencia in 2007 en dit dankzij de sponsorring van WIB België, Engeland en Nederland, maar de sponsorring loopt af op het einde van dit jaar.

Hoe zal het in de toekomst worden bekostigd ?

Er werd voor de website en de lijsten gezorgd door een klein groepje van drie vrouwen, welke nu stilaan vermoeid raken.

Moet er een "communication representative" zijn voor elk land ?

Wie wil er meewerken ?

Reactie : tien vrouwen.

Opmerking van vrouw uit Honduras : niet alle vrouwen hebben toegang tot internet, wij gebruiken graffiti. Wanneer de media "stil" is, zullen "de muren spreken" !!

Nog een laatste workshop na 18uur : (en door mij gevolgd omdat ik zo eens iets totaal anders wilde om energie op te doen en als middel tot het behouden van de hoop)

LOLA ROBLES (Madrid-Spanje) : Literatuur en poëzie als een transformerende praktijk voor vrouwen welke geconfronteerd worden met (gewapend) geweld :

Lola werkt in een feministische boekhandel.

Ze geeft workshops aan vrouwen waarbij boeken gelezen worden (dat is dan het huiswerk dat in de workshops besproken wordt).

Het zijn geen non-fictie-boeken, wel steeds futuristische en gothiek-boeken (bv. Ursula Le Guin).

Het geeft ruimte voor onderwijs, opvoeding.

Het is feministisch, anti-militaristisch, anti-homofobisch.

Als WIB een bepaalde vorm van protest is (zij is ook een WIB), dan zoekt zijzelf ook andere wegen via literatuur, hetgeen voor iedere vrouw aangenaam is.

Het is voor ieder gemakkelijk om over een boek te praten, zelfs zij die bv. verlegen zijn.

De verschillende opinies komen tot uiting via de bespreking van het boek.

Als er dan totaal andere meningen zijn, dan wordt dit niet zo aanvoeld als bij verschillende opvattingen in de politiek.

Op deze manier worden interessante dingen des levens meegenomen.

Waarom futuristische en gothiek-boeken ?

Het is de ideale ruimte voor vrouwen, het is iets universeels en niet beperkt.

Het is een manier om de eigen terreur te onderkennen en aan te kunnen (dit in tegenstelling tot realistische literatuur).

Schrijfsters en boeken zijn terug te vinden op de – naar het schijnt – prachtige website van Lola. www.escritorasgantastikas.blogspot.com

Opdrachten zijn o.m. van de C een K maken bij het schrijven (is nogal subversief in Spanje).

Oproep nu is niet enkel een leesgroep te starten maar ook een schrijfgroep.

Vervolgens lezen we gedichten van GLORIA FUERTES (moet nogal een madam geweest zijn, naar ik hoor van de spaanstalige vrouwen...).(ze is oud, ik denk dat ze nog leeft, schrijft ook voor kinderen, is lesbies).

Ze speelt met woorden en ieder haalt uit de teksten wat haar persoonlijk aanspreekt.

VB : uit Autobio : ... we waren met negen, nu nog met drie,
de meerderheid stierf in het kinderbed,
of in de burgeroorlog.

Uit Historia de Gloria : één hand nodig om te doden,
twee handen nodig om te strelen,
twaalf om te aplaudiseren,
alle handen van de wereld
voor de vrede.

Wij wensen
geen nieuwe oorlog,
en als er toch één zou zijn,
dat alle soldaten in staking gaan !

Vrouw uit Medellin :
Heeft haar huis vol gedichten hangen.
Het geeft haar steun bij al de miserie die ze meemaakt(e).

Vervolgens zijn er verschillende reacties vanuit de zaal,
en reageert Lola : zo gaat dat dus bij mij ook altijd in de ateliers !
Andere boeken worden uitgewisseld, er zijn soms opmerkingen tot vervelens toe.
Het is een middel dat OVERAL kan gebruikt worden als verzachting tegen het grote verdriet.

's Avonds : eten in het restaurant van het hotel met de Israëliese vrouwen, Corinne,
Jadranka en de vrouw uit Peru.

Deze laatste vertelt haar verhaal van acht jaar gevangenschap onder het bewind van Fujimori en de herstellingen die nu stilaan bezig zijn (in de vorm van het betalen van schadevergoedingen).

Donderdag 18 augustus 2011 :

Bedoeling was te starten om 8.30u.
Het werd uiteindelijk later dan 9.30u...

Eerst een aantal video's, beginnend met *Zombie* van The Cranberries.

Vervolgens de prachtige **video van de vrouwen van Colombia** (bij de redactie van dit deel van mijn verslag, weet ik al dat we deze hoogstwaarschijnlijk gaan kunnen tonen op de vrouwendag in Leuven op 11 november e.k.)

De WIB van Bogota staan iedere laatste dinsdag van de maand.

Zij gebruiken zonnebloemen (zoals ook bij de konferenties in Servië gebeurde).

De kleur "geel" is de kleur van de waarheid.

Zij dragen spandoeken zoals o.m. "waarom werd mijn moeder verkracht?".

In Colombia wordt om de twee weken een vrouw vermoord.

Noch de Staat, noch de Kerk kan de straffeloosheid pleiten voor het geweld op vrouwen.

Ook hier steeds weer de aanwezigheid van de Mima's (opvoeren in de cirkel).

De vrouw moet gerespekteerd worden en de Staat moet daarvoor zorgen !

Kinderen moeten kunnen studeren en spelen.

Verbinding maken met vrouwen in de wereld, bv. met Code Pink in USA.

Wij houden van ons land maar willen ons niet hullen in de kleren van ons land, wel in de kleur pink (omwille van de schoonheid en de nieuwe tijd).

De afro-colombiaanse vrouwen zijn de sociale en raciale diskriminatie moe.

85% van hen behoort tot de meest arme mensen van het land.

Zij zijn de uitbuiting moe.

Geen woord zal ons vernietigen.

Wij brengen geen kinderen op de wereld voor de oorlog.

Geen vrouw, geen cent voor de oorlog.

Gaan voor de rechten van jonge vrouwen, voor het recht op abortus, voor de vrijheid van spreken.

Verder ook nog beelden van de Universiteit van Antioquia : is een open plaats.

Open laten, ondanks de bedreigingen.

Voor een huis, een land, een planeet vrij van angst en oorlog.

Verder beelden van Medellin (Yolombo) : vooral contact met vrouwen die in de landbouw werken.

- Herstel.
- Hoop.
- Waarheid.
- Gerechtigheid.
- Verzet.

Het is beter angst te hebben dan niet te bestaan omwille van de angst.

Na de video zegt Marina Gallego : nadat we overal te lande geweest zijn en samen met de moedige vrouwen hebben gedemonstreerd, is er meer ruimte voor bescherming voor de vrouwen geschapen !

Na de video wordt **Jenny Escobar** naar voren geroepen : zij werd als allereerste vrouw in de geschiedenis van Uruguay uitgeroepen tot "vrouw van het jaar" !! (zij bedankt ook WIB-Leuven voor het betalen van haar ticket naar hiertoe).

TESTIMONY's via vertoon van video :

- 1) **Orla van WIB Israël** : film over vier wekelijkse vigils (Jerusalem, Haïfa, Tel Aviv en in een Kibbutz. (Yaer Gil 2011).

Voorbijgangers maken hen uit voor “hoer”, “vuilnis”, “waarom hebben de Duitsers jullie niet verast”, bussen rijden hen bijna omver, etc..

- 2) **Jadranka (Bosnië-Herzegovina)** : film over de slachting in Sebrenica : 8000 mannen vermoord op 2-3 dagen. Vrouwen speelden (spelen) een grote rol in de anti-oorlogsbeweging. “Ik ben één van de vele vrouwen die erin geslaagd is om 18 jaar te overleven met de steun van vrouwenorganisaties. Er was **geen enkele vrouw** aan de onderhandelingstafel.
- 3) **Olga (Honduras)** : Film over het verzet tegen de militaire coup in 2009 (beelden zeggen meer dan woorden, zegt ze). Er is geen oorlog maar men is konstant omringd door conflicten. Het volk is nog steeds in verzet tegen o.m. grootgrondbezit, fraude bij verkiezingen... Als in 2009 het leger plots op straat staat, zijn de vrouwen in shock (hoe kan dat nog in de 21^e eeuw?), maar onmiddellijk komt het volk op straat, ook de vrouwenbeweging die ervoor al goed georganiseerd was (zij willen niet terug de schrikbewinden van de jaren '80). Het leger “sloeg” letterlijk, er werd ook verkracht. ALLE mensenrechten werden met de voeten getreden, zelfs gebruik van bommen en granaten. MAAR : de vrouwen bleven schreeuwen. De coup was een grote pijn voor de vrouwen maar ook een mogelijkheid om OP TE STAAN.

Momenteel is de toestand zo dat er niet wordt gestraft voor wat er gebeurde, er is de ontkenning van de coup en van de schending van de mensenrechten.

Zulk een situatie maakt verzoening moeilijk.

Het land is verdeeld tussen de “haves” en de “have-nots”.

Vrouwen zijn er wel sterker uitgekomen, “we kunnen niet terug”.

De film geeft een beeld van hoop.

De klasse- en de vrouwenstrijd zitten nu op dezelfde lijn.

Intussen zijn we al half twaalf (en ik MOET weg om 1 uur, terwijl “mijn” panel nog moet beginnen.....).

PANEL (food for tough panel : pro-vocation) :

- 1) **Ria Convents (Leuven-België) en Lulu Carpenter (Seattle-USA) : Geweld tegen lesbische vrouwen :**

Voor mijn eigen bijdrage verwijs ik naar mijn tekst die ik opstelde voor het lesbische netwerk en die hierna wordt bijgevoegd.

Subject : XV Encuentro Mujeres de Negro in Bogota – Colombia august 2011

Dear Janice, Tina, Lepa, Hannah, Lieve, Rina, Haya, Rebecca, Heena, Rauda, Chris, Nans, Ariane, Tijana, Laurance, Sandra, Joan, Dagmar, other lesbians from the lesbian network,

I always said since our meeting in Valencia that I wouldn't go to Bogota because I don't speak Spanish (and it was a lack not to be able to talk to so many nice women from Latin-America and Spain).... but I did go !!!

It was my 12th conference (of the 15) that I joined, pretty much would I say, And I'm really happy that I was there, even if it was only for six days.

The second thing I said was that I wouldn't do preparation work before because I really did not have time here with too much work in my office.... but I did !!!

How could I refuse after all your messages just before the conference ?

My sweet Nans helped me to read all your messages (and help me now to send all of you this report about the "lesbian workshop").

I may not be able to use a computer, but I do have an archiva.

Lepa reminded us about the conference in Jerusalem in december 1994, and I found all my notes back : as there were my notes from the lesbian workshop with Hannah Safran (even still her text "Alliance and Denial : Feminist Lesbian Protest within Women in Black" !) and from the workshop from Haya Shalom about the obstacles for solidarity (nationalism, power games and homofobia).

I joined the women from Madrid (including Yolanda) and Valencia ("why didn't Lepa come?" did they asked) in the airport in Madrid, so we flew together to Bogota on saturday 13th of august.

On monday-evening 15th of august all international guest were welcomed in the Augusta-hotel, where I could already meet Lulu, Laura and Martha from Seattle, friends from Janice and Tina.

Tuesday-morning more then 150 women from latin-america arrived, so we could start the conference in the afternoon.

Only then I got the program from the conference and was surprised to read that the organisers putted me into a panel (and not just a workshop) not good for the nerves !!

Fortunately it was for the thursday-morning, just before I had my plane back to Belgum.

Every free moment in the next two days I was drinking Juan Valdez-coffee and preparing. It was a joy for the soul and my heart to read all the notes from previous conferences, thank you Hannah, Haya, Lepa and others.

Sue from London, Yvonne from Jerusalem, Yolanda from Spain and Jadranka from Sarajevo were my emotional support for the nerves.

I had a whole evening-meeting with Lulu (Luzviminda Uzuri Carpenter in fact), a 33 years old dyke from Seattle.

She prepared already a whole text about violence against lesbians all over the world, which she read in the panel, just after my exposition.

The panel was announced as "Violence against lesbian women", together with "Violence and sexual oppression" by Olga Amparo Sanchez Gomez and "Those responsible for war crimes" by Corine Kumar.

What I remembered what I said (Yolanda promised me she would send me her notes when she comes back from visiting local Ruta-groups in Colombia) :

-
- 1) after hearing so many stories about (cruel) violence against women and seeing courageous women on video's, I feel a bit a shame about giving a lecture about "lesbians" but I know it is necessary because homophobia is a part of the patriarchal militaristic society,
 - 2) as women in black we have a tradition of telling our own story, so I mentioned my middle-class background (I was never hungry, had always a roof over my head, I had the chance to study), why would I care if I had the opportunity to live a selfish life on my own ? Even if I know it was more than that, being a fat child and falling in love very soon in my life with girls, gave me the confrontation with discrimination and oppression.
 - 3) Even if I became soon active in women's and peace movement, also there was the silence : never really mention you're a lesbian, it could damage the movement ! And there was also the pain in the personal contact : the moment they hear you're a lesbian, they put a step behind (I referred to Darin, who spoke a day earlier : she is a israeli-palestinian woman, who tried to integrate in the israeli society , she went to live in Tel Aviv, very "western" looking – in fact a very beautiful woman ! – but the moment she told people she was palestinian, they putted a step back).
 - 4) In the early nineties we lesbians were still fighting to get a lesbian workshop in the national women's day in Belgium and then I came to my first WIB conference in Jerusalem in december 1994. I was very surprised that there was a lesbian workshop, "open in the air" (as a matter of speaking).
 - 5) I mentioned Hannah and Lepa, who were speaking there (and whose notes I found back and now using), also the workshop of Haya who spoke of homophobia as an obstacle for solidarity.
 - 6) Many lesbians were and are involved in the women's and peace movement,
 - 7) There is not "one" woman in black, there are many women in black, and all these differences are not an obstacle but an enrichment,
 - 8) Every WIB-conference ever since had a lesbian workshop (even if it stays difficult for some women if they can't join us in a separate "lesbians-coming-together" outside the program, remember Valencia),
 - 9) Treats and insults are most of the time sexually connotated (remember the "what they need is a good fuck" at the vigil in Jerusalem), so lesbianism is an issue in the struggle against violence and militarism ,
 - 10) fighting for peace and against war and violence is ALSO giving space to all our differences and our struggle against any oppression, ALSO the internalised ones,
 - 11) solidarity is our only tool (" the masters tools will not bring down the masters house"),
 - 12) it seems that the discrimination in Belgium and other countries is solved by giving legal equal rights, but we have to stay vigil : the "bashing" of gay guys (as far as I know not yet the lesbians) is increasing, not only physically by mostly young muslims but also by the hatred language of the (extreme-) right political parties, the pope of Rome, etc.,

That's how I ended my speech, dear ladies, it seemed not to long (anyway, Corinne refused to give the "five minutes"-note to me...) and afterwards the friends and others came to tell me that it was "good" (a very nice older indian woman came to give me a little doll to put on my jacket, I'm still wearing it, even at Mieke's wedding just after the conference and reason why I had to be back home early).

After me Lulu was giving her speech about the violence against lesbian women and it was real good (even if it was too – american – fast).

I hope she can give her part also in a kind of report to us and the network (by Janice?).

Maybe also about the lesbian workshop, just after the panel, which I couldn't join because I had to catch my plane (normally I could but it was "southern-time", nothing ever started or ended as foreseen in the program...).

I hope I represented us well (Sue from WIB London said I did),

Sincerely with all my heart for all of you,

known

as "ria from belgium",

your lesbian friend, Ria.

Voor wat betreft de bijdrage van Lulu, putte ik uit de nota's van Sue :

Heeft een zwart-Amerikaanse vader, die gelegerd was in de Filipijnen en daar haar moeder leerde kennen. Ze groeide op op militaire basissen. Ze werkt nu in Seattle als "sexual violence advocate" met sexual trafficked jongeren.

Als ze aan hen vraagt "zijn er in jullie land homo's en lesbiennes ?", dan antwoorden ze "Nee" want dan zouden ze dood zijn". Vele lesbiennes worden gekonfronteerd met de gevangenis en vernederende behandelingen alsook seksueel geweld. Geweld tegen lesbiennes neemt nog toe in tijden van oorlog. Lesbiese vrouwen in Irak werden gearresteerd en gefolterd.

Zelfs in Zuid-Afrika, waar er beschermende wetgeving is, gebeuren er "korrektie-verkrachtingen". 24 op de 25 vervolgingen lopen op niets uit.

Hoe kunnen we mekaar beschermen ??

2) Olga Amparo Sanchez Gomez (Colombia) : Geweld en seksuele onderdrukking

Professor, intellectueel, zeer interessant maar moeilijk om te noteren.

De verbinding van vrouwen, onze verschillen = ook onze rijkdom.

Wij zijn subjecten van transformatie.

Pro-vocatief komt van het latijnse "provocar" = iemand of iets provoceren, is aanzetten te doen, reflectie-brengen = eerste definitie.

Spreken we over hetzelfde als we spreken over het concept van “gender violence” ?

Als spreken over “gender” geweld, dan minimaliseren we het slachtoffer.

Het is een analytisch concept : gender is NIET synoniem met vrouwen, we zitten hier dus met een serieus probleem.

Het is één van de trukken die het patriarchaat heeft gespeeld om geweld op VROUWEN te verbergen !

We moeten terugkeren naar de terminologie van dertig jaar geleden : ik weiger te spreken over “gender” geweld , ik spreek over GEWELD OP VROUWEN.

Grote ondernemingen zeggen dat “gender” geweld een onderwerp is van “publieke gezondheidszorg” (zoals bv. typhus).

Ik zeg hiertegen “nee”, want geweld op vrouwen is een aantasting van MENSENRECHTEN.

Toch zijn er ook feministen die spreken van “gender” geweld en hiervoor naar oorzaken gaan zoeken, m.a.w. we “de-politiseren” geweld op vrouwen, hetgeen iets continue is in onze levens. Dit wil niet zeggen dat elk van ons dezelfde ervaring heeft, maar dat geweld een continue realiteit is in het leven van vrouwen.

Seksuele onderdrukking is één gezicht van sociale onrechtvaardigheid.

Vrouwen die verschillende identiteiten hebben (kompleks om mee om te gaan)

De lichamen van vrouwen werden/worden gekoloniseerd (gedwongen prostitutie, gedwongen zwangerschappen, het esthetische : daarom dat plastische chirurgen zo rijk zijn en vrouwen anorexisch).

Seksueel geweld in gewapend konflikt her- produceert geweld op vrouwen en stereotiepen van gender worden herschapen in tijden van oorlog.

3) Corine Kumar (India-Tunesië) : Zij die verantwoordelijk zijn voor oorlogsmisdaden :

Ze bedankt WIB London om haar te helpen hier aanwezig te kunnen zijn, alsook iedereen hier bij deze zeer bijzondere “encuentro” en WIB over gans de wereld, alsook Ruta Pacifica voor hun zorg, betrokkenheid en medeleven.

De manier waarop we verbinden is erg verschillend : food for the heart.

En ook dank aan de Mima’s, welke telkens een wonder in de ruimte brengen (wind in de haren, sterren, fantasie).

Wij zijn dansers maar ook de dans :

Het allerergste kennen geeft ons de vrijheid om te hopen voor het beste, en daarvoor te werken. Van de realiteit – elke veertien dagen wordt er in Colombia een vrouw vermoord – tot de fantasie : de Mima’s leren ons dat we dansers zijn maar evenzeer de dans.

Zoals Mirella (Spanje) gisteren al zei, willen wij luisteren naar de stemmen uit het zuiden.

Meestal wordt dit gezien als “derde” wereld, maar wij willen hier nuance aanbrengen :

het gaat hier om de beweging van volkeren, de wijsheid en de visies van vrouwen, de ontdekking van andere levenswijzen, de herinnering creëert nieuwe patronen.

Het Zuiden = nieuwe konversaties tussen verschillende civilisaties, NIET geleid door één dominante civilisatie. Het Zuiden is dan een nieuwe politieke verbeelding.

Luisterend naar al de getuigenissen waarin het meest gebruikte woord “geweld” is.

Wij leven in zeer gewelddadige tijden. Toekomst is meer en meer gefragmenteerd.

De oorlog tegen terrorisme brengt oorlogen voor grondstoffen, en nieuwe woorden: pre-emptive strike, embedded journalists... woorden gedrenkt in bloed.

Het geweld tegen vrouwen is niet alleen aan het eskaleren maar wordt ook veel intensiever (genocide).

Dromen worden nachtmerries, illusies van vrijheid worden vernietigd.

Het recht om vrouw te zijn wordt genegeerd.

Wie kan ontkennen dat de wereld op het einde is van haar verbeelding ?

Mensenrechten zijn er enkel nog voor de rijken.

Wat hebben we nodig ?

Terug in overweging nemen : oorlogsmisdaden – in oorlogs- en vreedstijden – en de erkenning van staats-terreur en staats-geweld.

Terug het mensenrechten-diskour toepassen (want nu wordt het door staten enkel gebruikt als het hun uitkomt, terwijl het evenzeer moet gebruikt worden voor honger, armoede, ekologische vernietiging...).

Terug kijken door de ogen van vrouwen, de gemarginaliseerden.

Dankzij een conferentie als de deze komen tot een nieuwe etiek van zorg en medeleven, een andere manier om aan politiek te doen.

Zelfs in het Internationaal Strafhof worden misdaden uit hun historische kontekst gehaald.

Er is daar geen plaats voor emotie of drama.

Moeten we een andere weg van gerechtigheid vinden ?

Het Strafhof brengt enkel de “kleine” diktators voor, nooit een Bush of een Blair.

Zij werken nog altijd binnen de oude strukturen.

Vandaar de WOMEN COURTS : tegen het vergeten en voor het bestaan, hetgeen een nieuwe struktuur biedt van kennis en gerechtigheid.

Het geweten van de wereld aanspreken, DE-koloniseren van onze gedachten en verbeelding
THE MASTER'S TOOLS WILL NEVER DISMANTLE THE MASTER'S HOUSE (dixit Audrey Laurde).

Corinne sluit af met deze zin, ook al omdat ze weet dat het één van mijn favorieten is.

Ik moet er nu snel vandoor (m'n vlieger gaat om 5u en het zijn urenlange rijen op de luchthaven).

Ik krijg nog een zelfgemaakt oranje gelukspoppetje van een colombiaanse (indignato) vrouw, wat jammer toch dat ik geen spaans ken.

Het kongres gaat uiteraard nog verder en ik vertaal daarvoor uit de nota's van Sue.

Nog voor de lunch :

WORKSHOPS :

1) Seksueel geweld in het gewapende konflikt in Colombia : Olga Amparo Sanchez.

2) Geweld tegen lesbische vrouwen : Camila Esguerra, Colombia.

3) Straffeloosheid en Internationale Vrouwen Tribunalen : Corinne Kumar

(gevolgd door Sue)

Spiegelen wel ons aan de bestaande machten of gaan we op zoek naar alternatieve koncepten van macht, welke voedzaam zijn en verlichtend ?

De vrouwentribunalen zijn een alternatieve manier voor gerechtigheid.
Alle misdadigers moeten gestraft worden : één mogelijkheid is de weerwraak, de dodengang. Is er nog een andere manier die waardigheid herstelt , een gerechtigheid die zal helen ?

Sinds 1992 zijn er al 40 Vrouwentribunalen geweest, elk betrekking hebbend op verschillende gezichten van geweld.

Er staan er nog vijf gepland voor volgend jaar : een Colombian Court of Women around violence against women, een Balkan Court of Women, één in de USA over armoede en dakloosheid, een African Court over genocide en tenslotte nog één in Azië.

Het eerste Tribunal werd gehouden aan de universiteit van Tokyo in 1992 : meer dan 2000 vrouwen waren aanwezig.

Wanneer het japanse leger de Filipijnen, Taiwan, China en andere landen binnenviel namen ze meer dan 300.000 vrouwen (vanaf de leeftijd van 13) mee voor de zogenaamde "comfort stations".

Bij het einde van de oorlog moesten velen hun eigen graf delven en werden ze neergeschoten of levend verbrand. Anderen werden op bussen gezet maar geraakten nooit thuis. De verkrachtingen en de "gang"-rapes werden stil gehouden tot in 1992.

Bij het Tribunal vertelde de ene grootmoeder na de andere haar verhaal.

Emoties en trauma werden gevalideerd, niemand vroeg "is dit wel echt gebeurd?".

Op deze wijze kan de heling eindelijk beginnen.

Het is zo ontzettend belangrijk om deze Tribunalen op te zetten.

Desmond Tutu zei dat vrouwen nooit praatten over het geweld dat hen persoonlijk werd aangedaan (bij de Waarheidskommissies), maar enkel maar spraken van het geweld dat hun broers, zonen en echtgenoten moesten ondergaan.

Er waren drie succesvolle eisen van het Tokyo-Tribunaal :

- erken de misdaad,
- verontschuldig,
- repareer.

Na de lunch :

FOOD FOR THOUGH PANEL (pro-vocation) :

Ontwikkelingen en uitdagingen voor vrouwen in Noord-Amerika : Judith Berlowitz:

WIB in de USA ontstond na de Zuid-Afrikaanse- en de Plaza de Mayo-vrouwen, alsook de vrouwen In Israël welke protesteerden tegen de illegale en immorele bezetting van Palestina.

WIB is een taal.

De kleur zwart drukt onze individuele en kollektieve rouw uit.

De stilte behoedt een zekere waardigheid (niet alle WIB-groepen nemen dit in acht).

Wij staan voor : palestijnse onafhankelijkheid,
en tegen het gebruik van verkrachting als oorlogswapen in de Balkan
en tegen enkele oorlogen, zoals bv. in Irak.

Wij richten ons op opvoeding, informeren, en schrijven brieven naar senatoren en kongresleden, en delen pamfletten uit.

Yolanda Rouiller Spanje vraagt hoeveel vrouwen de internationale WIB-webside kennen, en de e-mail-lijsten (in het spaans, italiaans, frans, engels en nederlands) ?

De webside kwam er na de vorige konferentie met fondsen van WIB België, Engeland en Nederland, maar de fondsen zijn op tegen het einde van dit jaar.

Hebben jullie dit nodig ? Hoe zullen we het in de toekomst bekostigen ?

Een klein groepje (in feite slechts drie vrouwen) zorgde voor de webside en de de lijsten, Sommigen zijn nu erg moe.

Moet er een kommunikatie-vertegenwoordigster zijn voor elk land ?

Wil er iemand vrijwilligster zijn ?

Aub, bediskuteer dit in jullie land-groep en laat iets weten aan Sue of mij.

Working sessions by COUNTRY REGIONAL GROUPS over de huidige situatie omtrent vrouwen in situaties van gewapend konflikt ; alternatieven en uitdagingen van het WIB-netwerk :

Europa en de Balkans :

Goedgekeurd : - een onderhandeld einde aan het konflikt in Colombia,

- een steunbrief voor het herstel van de politieke rechten voor Piedad Cordoba,
- einde van de bezetting van Palestina, erkenning Palestijnse staat,
- geen militaire interventie in Afghanistan,
- nee aan de Nato,
- schaf de militaire uitgaven af, niet deze voor onderwijs en gezondheid.

Midden-Oosten en Azië :

Er was vandaag een aanval op een Israëlische bus en de Israëlische regering is gestart met het bombarderen van Gaza.

Wij willen dat de aanvallen op Gaza stoppen en dat de bezetting wordt opgeheven.

Israël heeft geen internationale verdragen ondertekend en respecteert niet de internationale wetgeving.

Sommigen van ons zouden Israël willen brengen voor "court on the web".

Corinne geeft de suggestie om getuigenissen omtrent de overtreding van mensenrechten te verzamelen alsook opinies van advocaten, juristen, experts.

Noord-Amerika :

Wij zijn zo geïnspireerd geraakt door alles wat we hier gezien en gehoord hebben, dat we besloten hebben om WIB US terug te doen opleven door :

- heropstarten van de list serve,
- reizen met WIB film festival,
- "assessing" van onze activiteiten en jongere vrouwen aantrekken.

Latijns-Amerika (Colombia, Mexico, Ecuador, Honduras, Uruguay) :

- Feministisch verzet tegen de oorlog in Colombia,
- Einde van het geweld op vrouwen,
- We hebben betere internationale kommunikatie nodig,
- Het beëindigen van de militarisering van de civiele samenleving,
- Meer samenwerking binnen latijns-amerika.

Blijkbaar werd er die avond tot 2uur gedanst op salsa-muziek !

Vrijdag 19 augustus 2011 :

DEMONSTRATIE.

Ongeveer driehonderd vrouwen met spandoeken and plakkaat in vele talen, vlinders, fluiten, geverfde gezichten, met T-shirts van de conferentie.

Er werd gestapt van het hotel naar één van de hoofdpleinen, een lijn werd gevormd rondom het plein en enorme quilts werden opengelegd, vrouwen voorstellende die stierven.

Eén vrouw was verkleed als vlinder – symbool voor hoop – en danste straattheater.

Vrouwen van elk deel van Colombia spraken.

Een menigte van toeschouwers keek en luisterde.

Nota van Sue : LEARNING FOR THE FUTURE :

Had graag meer willen leren van de Colombiaanse vrouwen en hun ervaringen.

Twee zeer goede workshops geleid door Colombiaanse vrouwen, maar elk enkel maar veertig minuten omdat het morgenprogramma telkens uitliep.

Ook met enkel drie workshops tegelijkertijd (in elk dan 80 tot 100 vrouwen) was er weinig interactiviteit ; meer simultane workshops zou beter zijn geweest.

Spijtig dat we niet samen met de Colombiaanse vrouwen in één hotel konden (ook al zal het niet mogelijk zijn geweest om ons allen in eenzelfde hotel te kunnen steken, ook te duur), zodat we alleen samen kon zijn bij de lunch.

Alleszins was er de grandioze film van de vrouwen van Colombia (ieder kreeg een kopie ervan, Yolanda gaat het mij doorsturen, zal op 11 november in Leuven worden vertoond).

Het Gabriel Garcia Marquez centre was prachtig, vredesduiven opgehangen, leuk kafeetje en boekhandel, veel ruimtes en konstant Yuerba Buena aromatische tee en koffie ter beschikking, en gezonde snacks.

Standjes met T-shirts, schoon juweeltjes, etc..

Verschillende spaanse en italiaanse vrouwen bleven nog langer om elders in het land te gaan zien wat colombiaanse vrouwen allemaal doen.

Colombiaanse vrouwen organiseren zich in de meest vreselijke omstandigheden, steeds gekonfronteerd met doordsbedreigingen en moorden, maar doen het toch maar : overal

creatieve akties ondernemen, alsook zorg dragen voor iedereen die kwam, en ons een prachtige en inspirerende konferentie bezorgden !

Volgende konferenties

- **Uruguay in 2013,**

- **India in 2015.**

Zo dames, vele avonden geploegd aan dit verslag, fijn om alles terug te beleven. Geeft hopelijk inspiratie om voluit verder te gaan met onze WIB-akties.

Leuven, 26 september 2011, yours sincerely, Ria.